

CORRY.

Geluk (*lachje*). Dat is een ideaal, gelooft u niet?

VAN ABSBURG.

Wel neen, ten minste als u daarmee wilt zeggen, dat 't geluk een zwevend lichtje is, een ster die wij niet kunnen veroveren.

CORRY.

Is u dan gelukkig?

VAN ABSBURG.

Ja, maar ik geloof wel, dat 't voor een man gemakkelijker is om gelukkig te zijn dan voor een vrouw.

CORRY.

Waarom, omdat zij minder gecompliceerde wezens zijn, meer schepsels uit één stuk?

VAN ABSBURG.

Daarom ook. Maar vooral, zou ik denken omdat de vrouwen, ondanks haar meerdere gecompliceerdheid, eenzijdiger zijn. Een vrouw geeft haar geheele hart aan een of enkele personen, vóór zij die heeft gevonden, wordt zij niet gelukkig. Terwijl de mannen meer een zijn met 't geheel en hun hart ook over dat geheel verdeeld is.

CORRY.

Wat een streng gezicht trekt u, 't is om bang van te worden.

VAN ABSBURG.

U is toch niet bang voor me, hé?

CORRY.

Ik ben voor niemand bang... of... misschien soms voor mezelf (*zij zucht en verzinkt in gedachten*).

VAN ABSBURG, (*staart haar aan*).

Juffrouw Ras (*na een oogenblik*). Zeg Miss Corry.

CORRY (*allerliefst*).

Ja.

VAN ABSBURG.

O, ik dacht dat u in slaap viel van mijn redeneeringen.

CORRY.

Ah, voilà Roze!

VAN ABSBURG.

De commandant van uw eerewacht. Ik zal plaats $\frac{1}{2}$ maken voor de uitverkoren garde.

CORRY.

Uitverkoren (*zij haalt de schouders op*).

Elfde Tooneel.

Ras en Roze komen bij hen.

RAS.

Ga je mee, Corry? Het rijtuig wacht.

CORRY.

Goed. Zullen de heeren meerijden?

VAN ABSBURG.

Dank u zeer. Ik wacht Johan, wij blijven hier dineeren.

ROZE.

't Zal me een eer zijn als ik niet derangeer, maar, freule, ik moet nog even iemand spreken.

CORRY.

Wij gaan ook eerst nog wat lafenis zoeken, niet waar?

RAS.

Goed, kind. (*allen wandelen op*).

EMMA (*een oogenblik later op voorgrond links*).

Goddank, het strand loopt leeg! Wat heeft Karel toch? Wat is hij altijd gejaagd, waar is hij nu heen geloopt? (*na een oogenblik*) Komt hij daar? Ja... ja... hij is 't (*zet zich voorop een strandstoel*) ziet hij me niet?

KAREL V. D. EEM (*op rechts, loopt gejaagd door*).

Emma (*staat op, als Karel achter haar stoel voorbij gaat, zonder haar op te merken; zij treedt naar voren, maar trekt zich dadelijk weer terug*).

Wel Karel!

KAREL (*verward*).

O! Emma? (*zich herstellend*) Pardon (*salueerend*) ik zag je heusch niet.

EMMA.

Je was ook zoo in gedachten verzonken.

KAREL.

Geen vroolijke gedachten (*levendig*) maar hoe gaat 't jou toch; ik heb je in geen eeuw gezien.

EMMA.

O — goed.

KAREL.

Je tante ook? Ik had al lang eens een bezoek willen brengen, maak haar mijn excuses als je blijft. Ik kom er maar niet toe om visites te maken (*biedt zijn hand*) maar ik hoop heel gauw eens te komen.

EMMA.

Zoo'n haast?

KAREL.

Ja... of neen... Maar in elk geval ik zou je maar vervelen als ik je nog wat mocht gezelschap houden. Ik ben nu eenmaal vervelend tegenwoordig, dat naderend afscheid...

EMMA (*zet zich*).

Waarom toch?

KAREL.

Wel, omdat het 't beste is.